

□□□□CKKP :: Volný večer 10.9.2012□□□□□

□

Na první klubový večer po prázdninách se nás sešlo celkem 14 členů. Někteří členové tráví ještě zbytek krásného letního počasí někde mimo Prahu, na své chatě a sklízí úrodu. Takto telefonicky omluvil svoji dnešní nepřítomnost Zdeněk Kopka.

V úvodu večera jsem členy seznámil s programem chystaného veřejného večera v městské knihovně. Veřejný večer se uskuteční 2.10.2012. Pozvánky i vstupenky budou během týdne.

Po půlroční zdravotní pauze, přišla opět mezi nás Eva Benešová, a jak jinak, donesla ke kritice svůj nový film.

Film se jmenuje SESTŘENICE BIBI. Po promítnutí tohoto asi 20 minutového filmu jsme kolektivně přistoupili k rozboru a kritice tohoto díla.

Můj názor : Film začíná velmi zajímavě. Původní záběry někdy z roku 1940, nasnímané ještě na 9,5 mm film jsou technicky dobře až překvapivě kvalitně přepsány na video. A nejsou to jen staré filmové obrázky, ale mají hlavně děj, vyprávějí příběh.

Asi desetiletý bratranec Evy je jedináček a chce, aby mu rodiče opatřili sestřičku. A protože v té době ještě přes tyto věci, nebyli děti tak vzdělané jako děti dnešní, sedl si a napsal někomu (asi Ježíškovi) žádost a dopis hodil u pošty, do poštovní schránky.

A ejhle, do roka zde byla sestřička. Dále pak pokračují velmi zajímavé záběry ze křtu přímo u postele a v pokoji rodičky.

No a tím pro mě zajímavý příběh končí. Pak následuje množství fotek, jak sestřenice Bibi, od mimina dál dospívala, okolo mnoho příbuzných, ve kterých jsem ztrácel orientaci a film končí na nějaké rodinné oslavě, kdy je už Bibi babičkou.

Nikde jsem se z filmu nedozvěděl, co Bibi vystudovala, jakou práci se živila, atd.

No a to nejhlavnější, tehdy desetiletý hoch, který si oni napsal, ještě žije? Jestli ano, co tomu říká po skoro 70 letech? Mám dojem, že on, od kterého film začíná a jemuž by měla Bibi být vděčna za svoje bytí, už se v dalších záběrech vůbec neukáže.

Tento film je bohužel velmi skoupý na komentář. Rodinný film, ale nejen ten, který pracuje se starými rodinnými záběry, by podle mě měl mít jasný a srozumitelný komentář.

Nejde ale jenom o to, že se v tom filmu pak nevyzná nějaký cizí člověk. Musím mít vždy na mysli, že já tu nebudu věčně, a že vnoučata, která se někdy snad na můj rodinný film v budoucnu podívají, že už nebudou vědět, kdo to tam chodí na plátně za lidi, jak se jmenovali a jaký asi měli rodinný vztah k mé osobě.

Většina přítomných, celkem se mnou souhlasila. Pouze Václav Jágr měl jako obvykle připomínky.

Jemu se film líbil, jenže Václav je velký technik. Jemu se líbí staré filmy jako takové.

Film musí mít ale děj, diváka oslovit příběhem a ne jen technikou a obrázky. Přesto musím vyseknout velkou poklonu. To, co on se naučil ve svých letech a za párlet co je členem klubu, tak před tím klobouk dolu. Klíčovat, natáčet na zelené pozadí, dělat trikový film, to jsem se já za ta léta, co se motám kolem filmu nenaučil a už nikdy nenaučím a nezvládnu.

Ale nejde u něj jen o techniku, ale i reportáže umí velmi dobře natočit. Přesvědčil nás o tom hned v dalším filmu dnešního volného večera.

Film - reportáž ze Vsesokolského sletu v Praze byl natočen ve formátu 16:9. Václav, jako cvičenec měl v ruce malou sportovní videokameru, s kterou snímal děj na cvičišti. Další dvě svoje kamery půjčil svým dvěma kamarádům, kteří pak pořídili záběry z tribuny. Takže nakonec bylo pět hodin videozáznamu, ze kterého pak Václav sestříhal zdařilou dvacetiminutovou videoreportáž.

Zbytek večera pak už patřil jen filmům Milana Haškovce. Napřed nám promítl film z našeho setkání v hospodě U Tonyho. Po něm následoval tříminutový filmeček ze záběrů, které natočila Táňa Ledinská na vodáckých závodech. Milan vybral nejzdařilejší a nejzajímavější záběry, podložil správnou hudbou a film nazval MOKRÝ KVAPÍK.

Poslední film POZDNÍ ODPOLEDNE, byl takovou malou reportáží, kdy si Milan s T. Ledinskou vyjel k Vltavě na nábreží k Palackému mostu vyzkoušet novou videokameru.

Bohužel, kritizovat Milanovy filmy je těžké. On umí, a tak je těžké něco kritizovat.

zapsal P. Vrbata